

Sygn. akt II AKa 358/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Ciemnoczołowski

Sędziowie: SSA Mirosław Cop

SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku A. R.

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r.

sprawy

D. B.

oskarżonego z art. 296 § 1, § 2 i § 3 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt **IV K 120/15**

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 400 (czterysta) złotych za postępowanie odwoławcze i obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że:

w okresie od listopada 2003 r. do lipca 2013 r. w G. i innych miejscach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu będąc pracownikiem Banku (...) S.A. w funkcji dyrektora oddziału, później dyrektora regionalnego zobowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi banku, nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, iż w celu uzyskania łącznie 185 kredytów bankowych dla siebie, przedkładał podrabiane przez siebie dokumenty w postaci zaświadczeń o prowadzonej działalności gospodarczej i niezaleganiu z podatkami, a następnie wprowadzając do systemu bankowego nieprawdziwe dane o 42 nieistniejących firmach i 4 osobach fizycznych rzekomo ubiegających się o udzielenie kredytów oraz podrabiając podpisy kredytobiorców na umowach kredytowych w celu użycia ich za autentyczne, doprowadził do uruchomienia kredytów w łącznej wysokości 21.507.540,41 zł, z których 7.378.650,26 zł pozostało niespłacone, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyrządził Bankowi (...) S.A. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach,

tj. o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb.

z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie IV K 120/15 orzekł następująco:

- oskarżonego D. B. w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2003 r. do lipca 2013 r. w G. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc początkowo pracownikiem Banku (...) S.A.

w charakterze osobistego doradcy klienta, następnie dyrektora oddziału, od 01.01.2012 r. – dyrektorem Regionu 1 w G. zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi banku, nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, iż w celu uzyskania łącznie 185 kredytów bankowych dla siebie, przedkładał podrabiane przez siebie dokumenty, m. in.

w postaci zaświadczeń dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej i o niezaleganiu w podatkach, w tym:

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. dotyczące J. S.

N.;

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 30 czerwca 2009 r. dotyczące A. S. (1);

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 20 stycznia 2011 r. dotyczące J. K. (1);

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 03 sierpnia 2009 r. dotyczące D. P.;

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 30 września 2008 r. dot. (...) sp. z o.o.;

- zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości nr (...) z dnia 30.09.2011 r. dotyczące A. N.;

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące S. W. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...);

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące A. S. (1);

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące J. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...);

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące J. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...);

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące D. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...);

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr ew. (...) dotyczące A. N. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...);

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 13 grudnia

2001 r. dotyczące działalności prowadzonej pod nazwą Kancelaria (...);

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 01 lipca 2008 r. dotyczące działalności prowadzonej pod nazwą A. A. (1);

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 03 września 2004 r. dotyczące działalności prowadzonej pod nazwą O. S. W. (2);

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 15 października 2002 r. dotyczące działalności prowadzonej pod nazwą C. J. R.;

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 01 lipca 2008 r. dotyczące działalności prowadzonej pod nazwą L. J. K. (1),

a następnie wprowadzając do systemu bankowego nieprawdziwe dane o 42 nieistniejących firmach: 1. A. (...), 2. (...) A. O. (1), 3. (...), 4. A. N. (...), 5. (...) A. S. (2), 6. (...) A. S. (3), 7. (...) J. K. (2), 8. (...) M. K. (1), 9. A. A. W. (1), 10. A. A. J., 11. A. A. K. (1), 12. A. G. P., 13. A. G. R., 14. A. M. Z. (1), 15. A. M. Z. (2), 16. A. M. Z. (3), 17. A. M. Ż., 18. A. P. Ł., 19. A. R. G., 20. A. W. K. (1), 21. (...) A. Ż., 22. (...) A. W. (2), 23. (...) J. K. (3), 24. B. (...) A. O. (2), 25. (...) J. K. (4), 26. J. P. (...), 27. (...) D. R., 28. K. J. Kancelaria (...), 29. (...) J. K. (1), 30. M. Z. (4) A., 31. (...) A. S. (1), 32. M. K. (2) (...), 33. M. (...) A. O. (3), 34. (...) D. P., 35. (...) P. P., 36. (...) J. J., 37.P. (...)J. N., 38. (...) sp. z o.o., 39. (...) J. C., 40. (...) A. K. (2), 41. T. R. A., 42. W. S. (...) i czterech osobach fizycznych: A. Z., J. W., T. Z. i W. K. (2) rzekomo ubiegających się o udzielenie kredytów oraz podrabiając podpisy kredytobiorców na umowach kredytowych, w tym:

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 09.08.2012 r. podpisując się jako R. A. – Prezes sp. z o.o. (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 października 2008 r. podpisując się jako A. O. (2) – w imieniu nieistniejącego podmiotu B. (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 05 lipca 2010 r. podpisując się jako A. O. (2)

– prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 09 czerwca 2011 r. podpisując się jako A. O. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 05 lipca 2012 r. podpisując się jako A. O. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 18 kwietnia 2011 r. podpisując się jako J. K. (2) – prowadząca działalność gospodarcza pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 08 października 2012 r. podpisując się jako J. K. (2) – prowadząca działalność gospodarcza pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 25 września 2012 r. podpisując się jako J. K. (4) – prowadzący działalność gospodarcza pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 21 listopada 2008 r. podpisując się jako J. K. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 07 marca 2012 r. podpisując się jako J. K. (1)
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 17 września 2012 r. podpisując się jako J. K. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 listopada 2008 r. podpisując się jako A. S. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 01 czerwca 2010 r. podpisując się jako A. S. (2)
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 07 stycznia 2011 r. podpisując się jako A. S. (2)
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 07 lipca 2011 r. podpisując się jako A. S. (2)
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 25 czerwca 2012 r. podpisując się jako A. S. (2)
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 19 października 2012 r. podpisując się jako A. S. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 listopada 2008 r. podpisując się jako D. R. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 24 maja 2010 r. podpisując się jako D. R.
 - prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 17 maja 2011 r. podpisując się jako D. R.
 - prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 27 czerwca 2012 r. podpisując się jako D. R.
 - prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 24 października 2012 r. podpisując się jako D. R. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 5 stycznia 2009 r. podpisując się jako T. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą - biznes ekspres nr (...) z dnia 24 kwietnia 2009 r. podpisując się jako T. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 lutego 2010 r. podpisując się jako T. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 19 kwietnia 2012 r. podpisując się jako T. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 października 2012 r. podpisując się jako T. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 05 stycznia 2009 r. podpisując się jako J. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 09 kwietnia 2009 r. podpisując się jako J. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 4 czerwca 2010 r. podpisując się jako J. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 5 czerwca 2012 r. podpisując się jako J. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 05 października 2012 r. podpisując się jako J. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 marca 2009 r. podpisując się jako P. P.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 sierpnia 2011 r. podpisując się jako P. P.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 lipca 2012 r. podpisując się jako P. P.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 kwietnia 2010 r. podpisując się jako P. P.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 04 czerwca 2012 r. podpisując się jako J. R.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 17 października 2012 r. podpisując się jako J. R.
 - prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 23 czerwca 2010 r. podpisując się jako J. K. (5)

- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 marca 2012 r. podpisując się jako J. K. (5)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 06 września 2012 r. podpisując się jako J. K. (5)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 30 maja 2011 r. podpisując się jako J. K. (5)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 30 lipca 2009 r. podpisując się jako A. S. (1)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 06 maja 2010 r. podpisując się jako A. S. (1)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 18 lutego 2011 r. podpisując się jako A. S. (1)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 lipca 2012 r. podpisując się jako A. S. (1)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 10 grudnia 2012 r. podpisując się jako A. S. (1)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 19 sierpnia 2009 r. podpisując się jako D. P.
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 14 marca 2013 r. podpisując się jako D. P.
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 12 lipca 2010 r. podpisując się jako A. K. (3)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 04 lipca 2011 r. podpisując się jako A. K. (3)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 20 lipca 2012 r. podpisując się jako A. K. (3)
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 10 czerwca 2013 r. podpisując się jako A. K. (3) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 30 listopada 2012 r. podpisując się jako J. J. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 09 sierpnia 2011 r. podpisując się jako M. Z. (3) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 01 października 2012 r. podpisując się jako M. Z. (3) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 11 lipca 2011 r. podpisując się jako A. W. (2) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 31 sierpnia 2012 r. podpisując się jako A. W. (2) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 29 września 2010 r. podpisując się jako A. Ż. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 20 lipca 2011 r. podpisując się jako A. Ż. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 11 września 2012 r. podpisując się jako A. Ż. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 listopada 2010 r. podpisując się jako M. Z. (2) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 11 kwietnia 2011 r. podpisując się jako M. Z. (2)
– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 23 października 2012 r. podpisując się jako M. Z. (2) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 11 kwietnia 2012 r. podpisując się jako M. Ż. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 grudnia 2012 r. podpisując się jako M. Ż. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 grudnia 2010 r. podpisując się jako M. Z. (4)
– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 29 czerwca 2011 r. podpisując się jako M. Z. (4)
– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 19 kwietnia 2013 r. podpisując się jako M. Z. (4)

- prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 15 marca 2012 r. podpisując się jako M. Z. (4)
- prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 15 lipca 2011 r. podpisując się jako M. K. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 kwietnia 2013 r. podpisując się jako M. K. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 22 lutego 2012 r. podpisując się jako H. Ż.
- prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 02 września 2011 r. podpisując się jako G. P. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 r. podpisując się jako G. P. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 29 września 2011 r. podpisując się jako A. K. (1) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 29 października 2012 r. podpisując się jako A. K. (1) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 14 czerwca 2013 r. podpisując się jako A. K. (1) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 25 października 2011 r. podpisując się jako A. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 25 października 2011 r. podpisując się jako A. N. – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 29 października 2011 r. podpisując się jako A. W. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 16 listopada 2012 r. podpisując się jako A. W. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 12 grudnia 2011 r. podpisując się jako M. Z. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 01 listopada 2012 r. podpisując się jako M. Z. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 12 listopada 2012 r. podpisując się jako J. P. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);
- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 listopada 2012 r. podpisując się jako A. O. (1) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 listopada 2012 r. podpisując się jako A. O. (1) – prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 stycznia 2012 r. podpisując się jako W. K. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 20 listopada 2012 r. podpisując się jako W. K. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 13 stycznia 2012 r. podpisując się jako A. K. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 23 listopada 2012 r. podpisując się jako A. K. (2) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 18 grudnia 2012 r. podpisując się jako G. R. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 10 stycznia 2013 r. podpisując się jako M. K. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 r. podpisując się jako P. Ł. – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 r. podpisując się jako A. J.

– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 28 lipca 2013 r. podpisując się jako A. S. (3)

– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...);

- na umowie o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) z dnia 24 czerwca 2013 r. podpisując się jako A. S. (3)

– prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...),

w celu użycia ich za autentyczne, doprowadził do uruchomienia kredytów

w łącznej wysokości 21.507.540,41 zł, z których 7.378.650,26 zł pozostało do spłaty, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu i czym wyrządził Bankowi (...) S.A. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach - w kwocie 7.378.650,26 zł, czyn ten kwalifikując z art. 296 § 1 k.k. w zw. art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I),

z zaliczeniem na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 lipca 2013 r. do dnia 17 grudnia 2013 r. (pkt III),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w orzecł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. kwoty 7.166.137,91 złotych (pkt II);

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów sądowych (pkt IV).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego D. B. w zakresie ustalonej wysokości wyrządzonej przez oskarżonego szkody, wysokości obowiązku jej naprawienia i w zakresie wymierzonej kary.

Obrońca, na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne ustalenie wysokości wyrządzonej przez oskarżonego szkody majątkowej w kwocie 7.378.650,26 zł, podczas gdy właściwa interpretacja zgromadzonego materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż szkoda ta wynosi 3.952.905,26 zł - co skutkowało błędnie określoną wysokością nałożonego na oskarżonego obowiązku jej naprawienia;

b) rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy, mając na uwadze, że szkoda wyrządzona przez oskarżonego jest niższa prawie o 1/2 od uprzednio wyliczonej przez Sąd – wystarczającą karnoprawną reakcją na czyn popełniony przez oskarżonego jest wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat (przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), ewentualnie wymierzenie kary mieszanej 2 lat ograniczenia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że oskarżony wyrządził (...) szkodę majątkową w kwocie 3.952.905,26 i wymierzenie mu za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., kary 2 lat pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, ewentualnie wymierzenie kary mieszanej 2 lat ograniczenia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zmianę wysokości orzeczonego wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na kwotę 3.952.905,26 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrońca nie ma racji zarówno, gdy swoje zarzuty kieruje co do ustalonej przez sąd a quo wysokości wyrządzonej przez oskarżonego szkody i w następstwie orzeczonego obowiązku jej naprawienia, ani też gdy formułuje zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Zwrócenia uwagi wymaga jednak to, że sformułowanie przez autora apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, poprzez błędne ustalenie wyrządzonej przez oskarżonego szkody majątkowej, uczynione wprawdzie w przytoczonym wyżej kontekście, to przecież dotyczy okoliczności związanej z kwestionowaniem winy oskarżonego (art. 447 § 1 k.p.k.). Sąd Apelacyjny nie mógł zatem pominąć tej kwestii przy dokonywaniu kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, uwzględniając tak zakreślone granice zaskarżenia i rozpoznając w tych granicach podniesione zarzuty (art. 433 § 1 i § 2 k.p.k.).

Przeprowadzona w takim ujęciu kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie doprowadziła do stwierdzenia, aby po stronie sądu a quo doszło do naruszenia podstawowych obowiązków orzeczniczych, to jest tego, który polega na przeprowadzeniu postępowania dowodowego zgodnie z przepisami postępowania karnego oraz tego, który wiąże się z przeprowadzeniem prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.).

Sąd Okręgowy uczynił zadość wymaganemu zadaniu zgromadzenia materiału dowodowego niezbędnego dla merytorycznego rozstrzygnięcia i przeprowadzenia jego wnikliwej analizy. Sporządził też uzasadnienie, które odpowiada wymogom przewidzianym w art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. Przedstawiona w tym uzasadnieniu ocena zebranego materiału dowodowego, zgodna jest z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania. Dotyczy to także wynikającej z podniesionego zarzutu oceny okoliczności związanych z ustaleniem rozmiaru wyrządzonej szkody.

Podkreślenia wymaga zarazem wyjątkowa skrupulatność i wnikliwość

Sądu Okręgowego w przeprowadzeniu postępowania dowodowego, czego najdobitniejszym wyrazem jest opis czynu przypisanego oskarżonemu, który

w sposób wzorcowy spełnia kryteria wynikające w szczególności z treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., tj. dokładnie określa przypisany oskarżonemu czyn.

Uwaga ta jest istotna również z tego względu, że właśnie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wynikają precyzyjnie wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, bo przejrzystość zostały określone poszczególne zachowania oskarżonego w ramach przypisanego mu czynu ciągłego.

Sąd a quo orzekając w sprawie opierał się na wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, a także na przeprowadzonych w sprawie czynnościach, zebranej dokumentacji, analizie przepływu środków pieniężnych, opinii z zakresu informatyki śledczej i opinii kryminalistycznej

z zakresu badań podpisów. Wyjaśnił zarazem powody, dla których dał wiarę tym dowodom, jak i też wskazał dlaczego odmówił jej dowodom przeciwnym (s. 31 i n. uzasadnienia).

Wynika z tego zasadnie, że nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie z tzw. błędem „braku”, to jest błędem, który jest rezultatem

nieprzeprowadzenia wszystkich niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów.

Stanowisko takie podziela, jak się wydaje, autor apelacji, gdyż prawidłowość dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych zakwestionowana została przez niego tylko w zakresie przyjętej wysokości wyrządzonej przez oskarżonego szkody.

Skoro skarżący podnosi w omawianym przypadku zarzut błędu

w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to przypomnieć trzeba, że rozważanie zasadności takiego zarzutu nie może pozostawać w oderwaniu od utrwalonej linii orzeczniczej, zgodnie z którą przywołany zarzut, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający

z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi

w uzasadnieniu wyroku, lecz powinien wiązać się z wykazaniem, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd orzekający w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por.: wyroki SN: z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Sąd Apelacyjny również konsekwentnie stoi na stanowisku, że zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie może być uznane za wystarczające do wnioskowania o dokonaniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych

(zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 11 września 2014 r., II AKa 263/14, KSAG 2015/1/177-185).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego autor apelacji nie wykazał w wymagany sposób naruszenia przez sąd a quo art. 438 pkt 3 k.p.k. Jak należy wnosić

z treści zarzutu skarżący ma na uwadze tzw. błąd „dowolności”, który może być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania

dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.) np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych

(zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 6.02.2013 r., II AKa 395/12,

LEX nr 1289604; por. też: Tomasz Grzegorzczak, Kodeks postępowania

karnego. Komentarz LEX, Tom I, Artykuły 1-467, Warszawa 2014, s. 1467-1468).

W omawianej materii chybiłoby jest kwestionowanie przez skarżącego sposobu ustalenia przez sąd a quo obowiązku naprawienia szkody. Sąd Okręgowy, ustalając mechanizm działania oskarżonego D. B. wskazał, że posługiwał się on pięcioma rachunkami bankowymi

o przytoczonych numerach, które stanowiły jego konta, zaś pozostałe rachunki, tzw. "Konta Słupy" służyły mu do transferu środków pieniężnych z uzyskanych kredytów (s. 18 i n. uzasadnienia). Sąd meriti bazował na sprawozdaniu z analizy przepływu środków finansowych na rachunkach bankowych Banku (...) i w tej mierze udzielone przez oskarżonego kredyty wraz z datami ich uruchomienia oraz kwoty pozostałe do spłaty zostały zobrazowane poprzez przedstawiony w uzasadnieniu wyroku schemat (s. 19-25 uzasadnienia). Rzeczone sprawozdanie z analizy przepływu środków finansowych było przez sąd a quo wnikliwie rozpatrywane (s. 36 i n. uzasadnienia). Biegły analizował zawartość elektroniczną zabezpieczoną na komputerze i innych mediach cyfrowych należących do oskarżonego. Analizie poddano transakcje przeprowadzone na 83 rachunkach bankowych, wyciągi z 55 lokat oraz zasilenia ww. rachunków bankowych kredytami w ilości 185. Biegły ustalił, że kwota faktycznie uzyskana z kredytów to 21.507.540,41 złotych, zaś kwota pozostała do spłaty to 7.378.650,26 złotych. Sąd Okręgowy zasadnie dał wiarę biegłemu mając na uwadze to, że opinia została wydana po analizie całego dostępnego materiału dowodowego, przez kompetentnego eksperta

– specjalistę zespołu analizy kryminalnej, zobrazowana diagramami i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Stosownie do treści pisma pełnomocnika (...) SA (k. 1185), Sąd Okręgowy wskazał na to, że kwota orzeczonego obowiązku naprawienia szkody została zredukowana o kwotę odszkodowania, jakie Bank otrzymał z polisy w (...) SA – czyli o kwotę 212.512,35 złotych, co dało finalnie kwotę 7.166.137,91 złotych. Sąd ten wyjaśnił, że kwota zasądzzonego obowiązku naprawienia szkody obejmuje również odsetki i prowizje od udzielonych kredytów (których nie należy mylić z odsetkami ustawowymi od zasądzzonej kwoty odszkodowania), gdyż szkodą jest zarówno *damnum emergens* jak

i *lucrum cessans*, również w przypadku przestępstwa z art. 296 k.k. (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26 czerwca 2015 roku, II AKa 156/15, Legalis 1349105). Gdyby bowiem kredyty te zostały udzielone faktycznie istniejącym podmiotom i byłyby spłacane zgodnie z zawartymi umowami, to bank, który jest instytucją zarabiającą na pożyczaniu pieniędzy uzyskalby zasądzoną kwotę, która stanowi jego należny zarobek. Dlatego też prawidłowe ustalenie wysokości szkody w odniesieniu do każdej z osobna umów objętych zarzutem, polegało na zsumowaniu wysokości kwoty udzielonego kredytu i wysokości odsetek oraz prowizji, które faktyczny kredytobiorca powinien był zgodnie z umową zapłacić. Zasądzona kwota obowiązku naprawienia szkody obejmuje rzeczywistą stratę banku polegającą na zmniejszeniu się jego aktywów, jak też utracony a oczekiwany zysk, wyrażający się w udaremnieniu powiększenia majątku. W żadnej mierze nie można uznać, że bankowi należna była jedynie kwota rzeczywistego uszczerbku, bo byłoby to równoznaczne z przyjęciem, że bank nie jest instytucją zarabiającą na pożyczaniu pieniędzy. Odsetki i prowizje stanowią normalny zarobek banku za udzielenie pożyczki. Przyjęte rozumowanie zasługuje na aprobatę.

Polemicznie tylko przedstawia się w związku z tym stwierdzenie skarżącego, że przy ustalaniu wysokości szkody należy wziąć pod uwagę przede wszystkim specyfikę niniejszej sprawy. Taki zabieg retoryczny, zdaniem Sądu Apelacyjnego, ma służyć przeforsowaniu subiektywnego poglądu

w omawianej kwestii. Tymczasem, w świetle przeprowadzonej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, nie budzi wątpliwości to, że Sąd Okręgowy uwzględnił przywołaną specyfikę sprawy. Autor apelacji wskazał, że zaciągane przez oskarżonego kredyty służyły w głównej mierze spłacie poprzednio zaciągniętych w banku zobowiązań, w tym składających się na nie odsetek i prowizji, a przy każdej transakcji oskarżonego, bank na nowo naliczał te należności, które ponownie były spłacane przy kolejnym kredycie. Twierdzenie takie jest bezkrytyczne wobec ustaleń sądu meriti. Podobnie jak to, że obliczenie wartości szkody poprzez wyliczenie różnicy pomiędzy kwotami pobranymi przez oskarżonego, a kwotą spłaconą – jest jedynie pozornie logiczne. Nie jest wystarczającym argumentem w tej mierze to, że pokrzywdzony w swoim piśmie z dnia 8 marca 2016 roku wskazał, że kwota 7.378.650,26 złotych

stanowi kwotę niedoboru wynikającą z niespłaconych kredytów, natomiast po dokonaniu przez Bank rozliczenia przedmiotowych transakcji ustalono, iż rzeczywista strata z tytułu udzielenia kredytów wyniosła 4.165.417,61 złotych, a po pomniejszeniu o uzyskane odszkodowanie z polisy ubezpieczeniowej – 3.952.905,26 złotych. Pozostała kwota, w wysokości 3.213.232,65 zł stanowiła ww. przychody (...) z tytułu ich udzielenia i sumę tę niesłusznie zakwalifikowano, jako składnik wyrządzonej przez oskarżonego szkody.

Wbrew temu, co utrzymuje skarżący, pokrzywdzony Bank zajął odmienne stanowisko w przywołanym piśmie, czego wyrazem jest też to, że jego pełnomocnik złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 7.166.137,91 złotych (k. 1198).

Zarazem skarżący, choć wskazuje na to, że wyliczenia szkody sąd a quo oparł na przeprowadzonej przez biegłego analizie przepływów środków finansowych na rachunkach bankowych, to jednak w najmniejszym stopniu nie podważył ustaleń biegłego, a w konsekwencji także nie wykazał na czym konkretnie miałyby polegać błędne rozumowanie sądu a quo w tej materii. Wyrażenie tylko przypuszczeń, że można byłoby postąpić inaczej, nie spełnia kryterium rzetelności wymaganej dla skutecznego podważenia dokonanych przez sąd meriti ustaleń.

Końcowo rzecz ujmując, nie zasługuje na akceptację twierdzenie autora apelacji, że ustalone przez Sąd Okręgowy utracone przez pokrzywdzonego korzyści stanowią wielokrotnie mnożoną wartość, o jaką oskarżony pozbawił Bank z tytułu pierwszych przestępnie uzyskanych kredytów – żeby spłacić poprzednie prowizje i odsetki, oskarżony musiał ponieść je na nowo, tworząc kolejne umowy. Spirala kredytowa, w jaką dostał się D. B., spowodowała nawarstwienie się tej samej wartości, wielokrotnie przez niego spłacanej i następnie ponownie naliczanej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego trafnie wskazał sąd meriti, że utracony, a oczekiwany zysk pokrzywdzonego wyraża się w udaremnieniu przez oskarżonego powiększenia majątku. Skarżący zasadniczo tego nie kwestionuje. Nie ma jednak racji, gdy stara się przeforsować tezę, że poprzednio spłacane kredyty generowały te zyski, a nowe zobowiązania służyły natomiast ich zaspokojeniu, bo jednak nie na tym polegała, całościowo oceniana przestępcza działalność oskarżonego. Przyjęciu zasadności takiego rozumowania, przedstawiającego oskarżonego wręcz jako dobrodzieja pokrzywdzonego Banku, stoi na przeszkodzie choćby to, że oskarżony z uwagi na swój konsumpcyjny tryb życia nie uniknął jednak znalezienia się w swego rodzaju spirali kredytowej, a w konsekwencji winien odpowiadać za całość swojego zachowania rozciągniętego przecież w czasie. Jednocześnie trzeba mieć na uwadze to, że Sąd Okręgowy, podobnie jak biegły, wziął pod uwagę w przytoczonych wyliczeniach co do wysokości wyrządzonej szkody kredyty niespłacone, a nie całą kwotę wynikającą z wzięcia 185 kredytów (21.507.540,41 złotych). Kwoty tej nie można jednak traktować jako nieistotnej dla oceny przestępczej działalności oskarżonego, a tym bardziej formułować poglądu, że w jakimś wymiarze było to nawet korzystne dla pokrzywdzonego Banku. Z tych też względów zarzut skarżącego jest z gruntu chybiony. Skarżący bezkrytycznie pomija również to, że oskarżony doprowadził do uruchomienia kredytów w takiej łącznej kwocie, a zatem zupełnie abstrahuje także od tego, że z omawianego proceduru uczynił on sobie stałe źródło dochodu.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny po wykazaniu, że omawiany zarzut skarżącego nie przedstawia się zasadnie, stwierdza następnie, iż prawidłowe są też rozważania Sądu Okręgowego co do przyjętej kwalifikacji prawnej działania oskarżonego z art. 296 § 1 k.k. w zw. art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zważywszy na ustalony sposób zachowania oskarżonego, rozmiary tego działania i wysokość wyrządzonej szkody (s. 46 i n. uzasadnienia).

Nietrafność argumentacji autora apelacji w zakresie pierwszego zarzutu w sposób oczywisty przekłada się na nieuwzględnienie również drugiego, dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Brak podstaw

do przyjęcia, że szkoda wyrządzona przez oskarżonego jest niższa „prawie o 1/2 od uprzednio wyliczonej przez Sąd” powoduje bowiem, że nie sposób podzielić argumentacji, iż oskarżonemu należało wymierzyć karę 2 lat pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby czy też kary mieszanej 2 lat ograniczenia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny z całą stanowczością podkreśla to, co miał też na uwadze sąd a quo, a mianowicie, że rozmiar wyrządzonej szkody stanowił tylko jedną z okoliczności obciążających wziętych pod uwagę w procesie ferowania kary. Sąd Okręgowy dostrzegł zarazem zdecydowaną przewagę okoliczności obciążających nad łagodzącymi. Uwzględnił bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra (pewność obrotu prawnego, interesy majątkowe podmiotu, który powierzył innym osobom prowadzenie swoich interesów – obrót gospodarczy, wiarygodność dokumentów), postać zamiaru (bezpośredni), negatywną motywację (dążenie do uzyskania bezprawnie korzyści majątkowej) oraz ogromny rozmiar wyrządzonej szkody. Na niekorzyść oskarżonego poczytał też bardzo długi czas jego przestępnego działania, manipulowanie współpracownikami oraz przełożonymi, wieloletnie wykorzystywanie swojego nienagannego wizerunku jako wzorowego pracownika banku, kroczącego ścieżką kariery w sposób niemalże perfekcyjny, wykorzystywanie nieefektywnego systemu audytu w banku. Słusznie też sąd a quo wskazał na to, że oskarżony dzięki fałszywym kredytom był w stanie realizować miesięczne, kwartalne czy roczne plany sprzedażowe i otrzymywał za to również nagrody i premie. Działalność oskarżonego prowadzona była na olbrzymią skalę – nie były to drobne machlojki, lecz jednoosobowa działalność gospodarcza – dodatkowa, niezwykle intratna praca. Sąd Okręgowy zasadnie też zwrócił uwagę na to, że oskarżony bezrefleksyjnie latami korzystał z udzielonych sobie kredytów, prowadząc dostatnie, wygodne życie, mając zarazem ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe. Nie znajdował się w żadnej trudnej sytuacji życiowej, a zaciągane kredyty wzmagaly jego konsumpcję, gubiła go własna zachłanność i przyzwyczajenie do coraz wyższego statusu materialnego.

Przeciwstawienie tym okolicznościom tego, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynu i wyraził z tego powodu skruchę oraz jego dotychczasowej niekaralności jako okoliczności łagodzących nie niweluje rozmiaru przewagi okoliczności obciążających.

Wymierzając oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem mimo wszystko karę oscylującą bliżej dolnej granicy zagrożenia, Sąd Okręgowy trafnie wskazał na to, że kara w niższym wymiarze stanowiłaby iluzję nie tylko dla oskarżonego, ale i dla uczciwej części społeczeństwa.

W realiach sprawy zasługuje też na akceptację to stwierdzenie sądu orzekającego, choć brzmi ono surowo, że przy tego rodzaju przestępstwie popełnionym przez osobę, której paradoksalnie wszyscy ufali – od podwładnych do przełożonych, stawianej za wzór, posiadającej ogromną wiedzę z dziedziny bankowości, traktowanej jak mentor i wykorzystującej to z premedytacją przez wiele lat, nie może być żadnej istotnej taryfy ulgowej.

Sąd Apelacyjny nie dostrzegł w konsekwencji powodów dla dokonania reasumpcji wymiaru orzeczonej kary. Orzeczona finalnie kara pozbawienia wolności spełnia kryteria kary sprawiedliwej, nie razi swoją surowością. Jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu, a także w należyty sposób uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego. Daje mu zarazem optymalnie szybką możliwość powrotu do normalnego życia. Czyni też w wymaganym stopniu zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku z dokonanymi ustaleniami orzeczony obowiązek naprawienia szkody także nie wymagał dokonania korekty. W odpowiedzi na twierdzenia obrońcy oskarżonego, że orzeczona kara pozbawienia wolności uniemożliwi oskarżonemu dołożenie wszelkich starań, żeby uzyskać środki niezbędne na naprawienie szkody Sąd Apelacyjny podziela stwierdzenie sądu meriti, że po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony wszelkie swoje siły i zdolności winien nakierować na naprawienie szkody. W żadnym zaś wypadku pobyt oskarżonego w izolacji penitencjarnej i skutki z tym związane, nie są to okoliczności, które miałyby przemawiać za orzeczeniem łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

Jednocześnie zwrócenia uwagi wymaga to, że sąd a quo nie wymierzył oskarżonemu kary grzywny, mimo że dysponował taką możliwością, skoro oskarżonemu przypisał działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem miał na względzie także jego możliwości finansowe, preferując w tej mierze starania oskarżonego o naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła przy tym uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). Dlatego też Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Opłatę za postępowanie odwoławcze wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.),

a wydatkami postępowania odwoławczego obciążono go na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.